

Velikonoce: 90. Vyčištění našich chrámů

Velikonoce

Vyčištění našich chrámů

“Vyhánění kupčících z chrámu”, Lorenzo Ghiberti, 1403-1424. Bronzová deska, severní dveře, florentské baptisterium, Itálie.

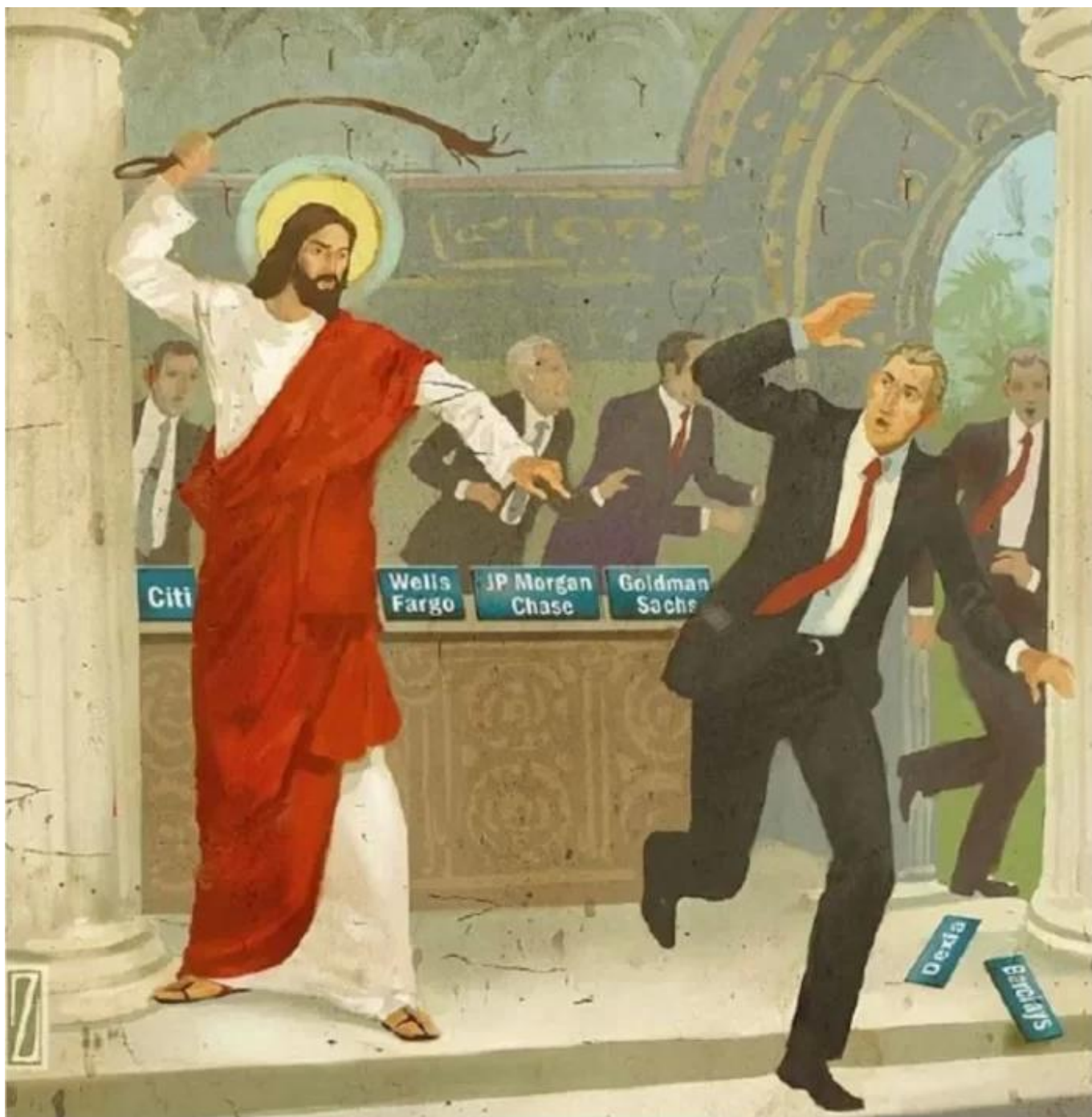
V nadcházejícím Svatém týdnu si křesťané připomínají Ježíšovo “vyčištění chrámu” v Jeruzalémě. Postavil se tak proti chrámovému kněžstvu a jeho spolčení s Římem za účelem udržování nespravedlivého společenského řádu, který utlačoval slabé a chudé. Když vyháněl směnárny z chrámu, odvolával se na Jeremiášova slova: “Můj dům se bude nazývat domem modlitby pro všechny národy, ale vy jste z něj udělali doupe zlodějů.”

Bůh skrze Jeremiáše před staletími řekl: “Změňte své cesty a nechte mě s vámi přebývat.” Byla to dojemná prosba. Opravdoví proroci mají vždy slzu v oku.

Tedy Bůh promluvil o tom, jak by taková náprava života a víry měla vypadat: “Budete-li opravdu jednat spravedlivě jeden k druhému, nebudete-li utiskovat cizince (přistěhovalce), sirotky a vdovy, nebudete-li prolévat nevinnou krev ... pak budu s vámi přebývat na tomto místě.”

A pak ta poslední palčivá otázka: “ Což se tento dům, který byl nazván mým jménem, nestal doupětem lupičů?!” (Mt 24,7). Není divu, že ho král nechal spustit do hluboké cisterny, aby ho zavřel.

Po staletí to byla stinná stránka církve: Když se církev a stát spojí, trpí ti nejzranitelnější členové společnosti a “nepřátelé” církve - kacíři, nevěřící, neposlušné ženy, Židé a další - jsou pronásledováni rukou státního meče. Slova Jeremiáše a Ježíše potřebujeme i dnes, kdy bílí křesťanští nacionalisté brojí proti odluce církve od státu a chtějí, aby Ježíšova církev vládla, nikoli sloužila. Naše chrámy potřebují vyčistit. Potřebují se zodpovídat Ježíši.

Ale co naše odpuštění církvi? Potřebujeme to udělat kvůli sobě i kvůli církvi?

V **době Třetí říše**, kdy němečtí křesťané upadli do Hitlerova otroctví, se zrodila Vyznávající církev, která říkala: "Jedině Kristus je Pán." Někteří žili nějakou dobu společně ve společenstvích. Dietrich Bonhoeffer o tom psal ve své knize *Život společně*. V ní se zamýšlel nad významem skutečného společenství a vyzýval ty kazatele a horlivé členy církve, které kritika jejich církevního společenství připravila o vděčnost za církev, do níž byli zařazeni.

"Ve své honbě za dokonalou církví jsem téměř minul tu, kterou jsem měl."

Problém podle něj spočíval ve "vysněných přáních" kazatelů a horlivých vedoucích církve, které měli pro svou církev.

Když se církev nestane takovou, jakou by si ji přáli mít, stávají se z nich žalobci církve, kritizují ji a odnímají jí náklonnost. Taková "vysněná přání", napsal, by měla padat roztržštěná k zemi jako svržené modly a my bychom měli děkovat Bohu za jejich rozbití. Teprve pak můžeme společně s vděčností pracovat na její obnově.

Carlyle Marney kdysi řekl: "Ve své honbě za dokonalou církví jsem málem minul tu, kterou jsem měl."

Ale co naše odpuštění církvi, institucionální církvi, církvi, ke které patříme nebo jsme patřili? Jeden přítel z mého bývalého sboru byl oddaným katolíkem a ze své církve byl rozčarovaný. Vyprávěl mi o duchovním zlomu ve svém životě. Absolvoval katolické rekolekce, které vedl jeden kněz. Na soukromém sezení si s ním vylil svůj hněv na církev, rozčarování a zklamání. Po tichém vyslechnutí kněz řekl: "Dennisi, myslím, že bys měl církvi odpustit." Dennis tak učinil, kámen v jeho srdci se rozpustil a stal se vitálním členem mého sboru.

Může člověk odpustit instituci, která se odchýlila od Ježíšovy cesty? Musíme odpustit sboru, který nám ublížil, ba dokonce nás poškodil? Takové odpuštění neznamená zlehčovat způsobenou škodu nebo ji odmítat. Ale pro naše vlastní dobro?

Dokážeme uznat její lidskost a odpustit církvi tak, jak potřebujeme odpustit jiným lidem i sobě? Může to uvolnit naše zoufalství?

Příběh církve v průběhu staletí byl hrou stínů a světla, matoucí směsicí víry a nevíry – jako Petr, v jednu chvíli skála víry, v další chvíli řada otřesných zapření. Někdy to byla Kristova tvář, jindy Kristův zrádce, výsměch jeho jménu a tváři. Ale Bůh ve své nezlomné lásce splnil slib, že živý Kristus bude stále s námi, a to vedlo k tomu, že pravá církev je někde přítomna na všech místech a ve všech dobách.

K obnově a reformaci církve docházelo na tak nepravděpodobných místech, jako jsou kláštery a oprýskané londýnské ulice, v křovinatých altánech revivalů a možná i v místech, která dnes vypadají jako umírající sbory.

Stephen Shoemaker

[Baptist News Global](#)

Stephen Shoemaker

Stephen Shoemaker

Stephen Shoemaker slouží jako kazatel baptistického sboru *Grace Baptist Church* v *Statesville, NC*. Dříve sloužil jako kazatel sborů *Myers Park Baptist* v *Charlotte, NC*; *Broadway Baptist* ve *Fort Worth* v *Texasu* a *Crescent Hill Baptist* v *Louisville, Ky*.

-krk-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)